

CULPABLE O RESPONSABLE?

Joan Alfons Torrent (abril de 2009)

Hola Josep!

Com estàs?

Suposo que no massa bé.

Com t'he escrit abans en l'email, vaig estar parlant ahir amb el teu director financer i avui ho he fet amb el teu pare, que m'ha trucat.

Vull que sàpigues que et veig capacitat per liderar qualsevol projecte empresarial, si et saps rodejar de les persones adients.

L'empresa familiar et necessita!.

Has de saber que pots tornar quan vulguis, quan et sentis amb força, no cal que donis cap explicació a ningú. Tothom entén que s'estan passant moments difícils i prova d'això són les teves reaccions.

Josep, estem amb tu.

Una forta abraçada,

Joan

Fa pocs dies escrivia aquesta carta al Director General d'una empresa familiar d'un cert prestigi, de la que en sóc assessor en el consell d'administració; li enviava una nota personal, escrita a mà, doncs les trucades al mòbil i els emails havien estat infructuosos. Com deduïu l'empresa familiar es troba immersa en una forta crisi, de la que el seu Director General i successor en tercera generació se'n sent culpable. Culpable de que l'empresa familiar estigui, pot ser, al límit de la fallida tècnica.

Seria normal pensar que amb la crisi econòmica i financera global que estem patint, tots els directius actuessin pensant que ells no tenen a veure amb el que està passant a les seves empreses. Res més lluny del que succeeix, car la majoria pensen que bona part del que passa és per culpa d'algú i molts d'ells pensen que aquest culpable són ells mateixos.

La responsabilitat mal entesa esdevé en culpabilitat quan es confon el projecte empresarial en un projecte excessivament personal. A l'empresa familiar el successor tendeix a confondre el seu projecte professional amb el projecte empresarial de la seva família empresària. Actua amb una motxilla tal de responsabilitat que en quan a l'empresa hi ha el més mínim resultat negatiu s'ho atribueix personalment. A sobre, ningú nota el que li està succeint, doncs aquests directius actuen fent veure que no passa res, en canvi en el seu interior es senten culpables i trontollen de dalt baix.

La culpa és una falta comesa voluntàriament. Seria haver estat la causa de que hagués esdevingut aquesta crisi. Però ningú tampoc d'això es sent culpable, sí de no haver-ho previst o tal vegada de no haver fet millor els deures perquè aquesta crisi no ens hagués afectat tant i tant.

En Josep em va trucar l'endemà d'haver enviat el missatge, pel capvespre.

Hola Joan,

Estic molt fotut... He anat a veure un psiquiatre... Vaig passar una crisi d'ansietat bastant forta... M'ofegava, em rodava el cap i vaig tenir por.

No puc més.

L'escoltava pacient, mut. Després d'una estona li vaig contestar, a poc a poc,

Josep, sé com et sens, conec personalment el que et passa. Vaig passar per una situació molt semblant ja fa uns anys. Per això et puc afirmar que tu no ets culpable del que està passant a l'empresa.

Te'n has de sentir responsable, però no pas culpable. Res del que està succeint passa perquè tu ho hakis volgut, ni perquè ho hakis provocat. La responsabilitat que tens de l'empresa de la família t'ha de capacitar per respondre del que has fet davant de la teva família.

I pensa que has fet molt, hi has deixat la pell: en forma de temps i d'esforç, tant intel·lectual com emocional i físic.

Tots saben que tu ets la persona que dirigeix l'empresa i tots saben que et faràs càrrec de les conseqüències de les teves decisions i per tant que donaràs tot tipus d'explicacions.

Però, si us plau, culpable no!

En Josep m'escoltava callat, però em seguia atent. Sabia que en Josep és un home fort i que segur em seguiria...

Digues-me que he de fer, doncs.

Creus que el meu pare, ma mare, el meu germà... em perdonaran?

Vaig esperar un moment, com si m'hagués de pensar la resposta, així m'assegurava que m'escoltaria amb més interès.

No t'han de perdonar res. Ells es pensen que per culpa seva has marxat. Perquè ells no han sabut acompanyar-te en els últims mesos.

Creuen que t'han fet mal en no fer-te costat.

T'estan esperant, i no només ells, també tota l'empresa.

Vaig sentir com respirava a fons i em va contestar...

Demà a les vuit estaré al meu lloc.

Gràcies Joan.